

ת"ד 5467/09/16 - מדינת ישראל נגד חיה שטיינהרר

בית משפט השלום לתעבורה בפתח תקווה
ת"ד 5467-09-16 מדינת ישראל נ' שטיינהרר

בפני
בעניין: כבוד השופטת בכירה אטליא וישקין
מדינת ישראל

המאשימה

נגד

חיה שטיינהרר

הנאשמים

גזר דין

הנאשמת הורשעה על פי הודאתה בגרימת תאונת דרכים.

התאונה התרחשה בבית דגן, שעה שהנאשמת ביצעה פניה לשמאל ופגעה בהולכת רגל כבת 84 אשר חצתה את הכביש במעבר חצייה.

תוצאת התאונה הייתה פגיעה קשה בהולכת הרגל, בין היתר נגרמו לה: "חתך בקרקפת שנתפר, שבר בגולגולת, דמם תת עכביש נרחב וכן דמם תת דורילי קטן מימין (מוח), שבר טמפורלי שמאל, שברים בצלעות 4 ו-6 ו-8 משמאל, אגן שברים בפוביס, הורדמה והונשמה, ואושפזה במחלקה לטיפול נמרץ של מרכז רפואי שיבר, לאחר כשבועיים הועברה ליחידת הטראומה של מרכז רפואי שיבר למשך 9 ימים, ולאחר מכן הועברה לשיקום למרכז גריאטרי בית רבקה למשך למעלה מחודשיים ימים.

יודגש, כי הולכת הרגל נפטרה מספר חודשים לאחר התרחשות התאונה.

בדיקת הפרקליטות, בעקבות ממצאי המכון לרפואה משפטית, העלתה כי אין לייחס לנאשמת עבירה של "גרם מוות ברשלנות", באשר לא ניתן להוכיח קשר סיבתי בין התאונה לבין פטירת המנוחה.

טיעוני התביעה

ב"כ המאשימה, מפנה לכך שהמדובר בפציעות קשות, אשר פגעו משמעותית באיכות חייה של הולכת הרגל הקשישה.

כביסוס לדבריו, מפנה לתיעוד בדבר הצורך בשיקום מיוחד, השהייה במחלקות השונות בבית החולים.

התביעה טוענת למתחם ענישה בין 6 חודשי מאסר ל18 חודשי מאסר, פסילת רישיון נהיגה לתקופה הנמדדת בשנים. התביעה טוענת ומבקשת להשית על הנאשמת 6 חודשי מאסר ברי המרה בעבודות שירות, פסילה לאורך שנים, קנס, פסילה ומאסר על תנאי.

טיעוני ההגנה

הסנגור מפנה לכך שהעדויות העיקריות בתיק הינה עדותה של הנאשמת עצמה בהעדר עדי ראייה לתאונה. לעניין אופן התרחשות התאונה, מפנה לעדויות שהונחו בפני בית המשפט - הן בעל פה והן על פי מלוא תיק החקירה. הסנגור מפנה לכך שהתאונה בלתי נמנעת במהירות שבין 20 ל30 קמ"ש. כמו כן, מפנה לטענת הסנוור, לעברה הנקי של הנאשמת, לאישיותה ולוותק הנהיגה. עוד מפנה הסנגור לשיהוי שבהגשת האישום ולכך שהנאשמת המשיכה בנהיגה פעילה במשך כחמש שנים! מאז התרחשות התאונה. הסנגור מבקש לקבוע כי מתחם עונשי נע בין 10 חודשי פסילה ובצדו של"צ. בתוספת לטיעוניו צירף הסנגור מקבץ פסיקה בנוסחות שונות הן מבחינת העבירה ורמת הרשלנות, הן מבחינת חומרת התוצאה והן מבחינת עברו התעבורתי של הנאשם.

דין

משעה ששמעתי מקצת הראיות בתיק זה - לא אוכל להתעלם מאשר הונח בפניי. הבוחן קובע באופן חד משמעי - כי בנסיעה במהירות 20 עד 30 קמ"ש - התאונה נמנעת! זאת ועוד, העד מסייג בדבריו ומדגיש כי חישוביו יפים למהירות קבועה של 20 עד 30 קמ"ש, אולם בפועל, יש להניח כי הרכב היה בפניה שמאלה ובמצב של האצה... זאת ועוד - על פי תיק החקירה אשר הונח בפניי, הבוחן ערך ניסוי בתנאי אמת, מס' ימים לאחר התרחשות התאונה ובחן טענת הסנוור. על פי ממצאיו: "מקו העצירה ומקו הצומת ניתן למרות הסנוור להבחין בבירור בהולך רגל המצוי על מדרכה משני צדי הדרך, מרחק מדוד של 80 מטר לפחות" עוד מפנה הבוחן לעדות הנאשמת לפיה עולה כי סנוורה רק ברגע האימפקט ולא קודם לכך, לפיכך, מתבקשת המסקנה כי ניתן היה להבחין בהולכת הרגל מבעוד מועד ומכל מקום, ברגע ירידתה למעבר החצייה.

בדיקת דברי הנאשמת בחקירה, מעלה כי אכן לגרסתה הסנוור החל במקביל לאימפקט, כך עונה לשאלת הבוחן בשורה 25 להודעתה:

"שאלה - האם כאשר הסתכלת שמאלה לא סונוורת מהשמש?

תשובה - עדיין לא הייתי בקו של השמש.

שאלה - מתי הרגשת כי סונוורת מהשמש ביחס לתאונה

תשובה - באותו הרגע של הפגיעה. סונוורתי ועוד לא הספקתי להוריד מגן שמש. הסנוור היה ביחד עם התאונה..."

ובעניין אחר -

הסנגור ביקש לשמוע עדותו של מר יובל מימון, חתנה של הנאשמת כדי שיעיד על תאונות קודמות בצומת...טענה זו, מופיעה אף בחקירת הנאשמת בה מספרת כי "הבת שלי איילת צילמה מספר תאונות לאחר התאונה..."

למען הסר ספק אציין כי לעניין זה אין רלוונטיות לשאלת משקל אשמתה של הנאשמת הניצבת בפניי.

אדרבא - אם מדובר באזור מועד לפורענות מבחינת תאונות - היה עליה להגביר זהירותה. בעדויות אלו אין כדי להקל מאשמתה אלא יש בהם כדי להוסיף נופך של חומרה!

הנאשמת טוענת כי מכירה את מקום התאונה, עוברת במקום כדי לקחת את נכדיה ומודעת לתוואי השטח...

עוד אציין, כי חישובי הבוחן קובעים מיקום אימפקט ביחס למעבר החצייה.

מכל מקום, ולנוכח הודאת הנאשמת באשמה המיוחסת לה כפי ניסוחו של כתב האישום, לא מצאתי צורך להמשיך ולקבוע קביעות עובדתיות בסוגיה זו.

קביעת המתחם העונשי -

בהתאם לתיקון 11 לחוק העונשין ראשית, יש לקבוע מתחם ענישה הולם לעבירה בנסיבותיה כאשר העיקרון המנחה הינו עיקרון ההלימה.

במילים אחרות - יש לבטא יחס הולם בין חומרת מעשה העבירה בנסיבותיו, בין מידת אשמתו של הנאשם ובין מידת העונש ורכיביו - אשר יוטלו על הנאשם.

הערך המוגן שנפגע מביצוע העבירה הינו שמירת שלום הציבור, שלמות גופו של אדם וחיייו.

מידת הפגיעה בערך המוגן הינו כרף הרשלנות.

הריני קובעת כי בעניין הנדון בפניי, רף הרשלנות הינו - בינוני עד גבוה, זאת בשל העובדות המצטברות הבאות.

1. הנאשמת הייתה מודעת לקיומו של מעבר חצייה במקום (על פי הודעתה).

2. הנאשמת הייתה מודעת לבעייתיות בתוואי הדרך - עיקול.

3. הנאשמת טוענת כי אין זו הפעם הראשונה בה משקפיים אינם מהווים פתרון מספיק לסנוור (ראה הודעתה) .

4. הנאשמת איחרה להבחין בהולכת הרגל עד הגיען לנקודת האימפקט.

מדובר במידת פגיעה בינונית - גבוהה בערך המוגן . כאשר לנגד עיניי קביעות אלו, ולנוכח חומרת הפציעות הריני קובעת כי המתחם העונשי נע בין 3 חודשי מאסר לבין 8 חודשי מאסר.

אשר לתקופת הפסילה, הרף הנמוך הינו כגובה פסילת החובה, קרי 3 חודשים לבין 5 שנות פסילה.

בעניין זה , מצאתי להפנות להחלטת כב' בית המשפט המחוזי בעניין עפ"ת 18-09-36295 פרץ נגד מדינת ישראל אשר ניתן לפני מס' ימים ובו אושר גזר הדין שכלל עונש של פסילה למשך 4 שנים , 11 חודשי מאסר מתוכם 4 בפועל (לריצוי בדרך של עבודות שירות) והיתרה על תנאי למשך 3 שנים.

בנוסף, הוטל פיצוי עונשי לנפגע בסך 25 אלף ₪ .

יודגש , כי בעניין פרץ הנ"ל, מדובר בפציעה חמורה יותר - אך בעניין הנ"ל, קבע בית המשפט קיום רשלנות תורמת משמעותית ובכך נסיבה לקולא, נסיבה זו, איננה קיימת בעניינינו.

כמו כן, פיצוי כספי של הנפגע אפשר קיצור תקופת הפסילה.

נימוקים להקלה בעונש -

לנאשמת ותק נהיגה משמעותי, עברה התעבורתי ללא רבב.

בנסיבות אלו, ניתן לומר כי התרחשות התאונה (מבלי להקל ראש בנסיבותיה החמורות ובפציעה הקשה) - הינה התרחשות חריגה לדרך נהיגתה השגרתית של הנאשמת.

יתרה מכך, אף בחמש השנים שחלפו, המשיכה הנאשמת בנהיגה ולא צברה לחובתה ולו עבירה אחת.

בנסיבות אלו - הוקחה מירב עוקצה של הענישה.

עניין נוסף שיש לזקוף לזכות הנאשמת הודאתה באשמה.

בכך יש משום קבלת אחריות וחסכון בזמן שיפוטי ובזמנם של העדים.

מדיניות משפטית נקוטה בידינו כי מקום בו נאשם מכיר בטעותו ומודה באשמה - עובדה זו נלקחת בחשבון כשיקול לקולא - בבוא בית המשפט לגזור דינו.

עוד ניתן משקל לאישיותה החיובית של הנאשמת, לפעילותה ההתנדבותית ולתגובתה לתאונה כפי השתקפותה בתסקיר וכפי המתואר בתיק החקירה.

אשר להמלצת שירות המבחן -

אין לי אלא לתמוהה על המלצת שירות המבחן בעניין תקופת הפסילה - המלצה זו, מתעלמת מנורמת הפסילה המקובלת בפסיקה ונראית כמנותקת מנסיבות האירוע.

סוף דבר -

- הנני דנה את הנאשמת לתשלום קנס בסך 2,000 ₪ או 30 ימי מאסר שתישא תמורתם.

הקנס ישולם תוך 60 ימים.

- הנני פוסלת את הנאשמת מלקבל או מלהחזיק רישיון נהיגה לתקופה של 24 חודשים.

ריצוי הפסילה נדחה עד 30 יום.

- הנני פוסלת את הנאשמת מלקבל או מלהחזיק רישיון נהיגה לתקופה של 3 חודשים וזאת על תנאי למשך 3 שנים.

- הנני גוזרת על הנאשמת עונש של מאסר לתקופה של 3 חודשים וזאת על תנאי למשך 3 שנים. התנאי הוא שהנאשמת לא תעבור עבירה של נהיגה בזמן פסילה.

צו

הנאשמת תרצה 250 שעות של"צ במסגרת רשת קהילה ופנאי בחולון, בפיקוח שירות המבחן אשר יפקח על ריצוי העבודות וידווח לביהמ"ש על ביצוען.

הריני מתרה בנאשמת כי היה ולא תרצה העבודות כנדרש, יוחזר עניינה בפני ויגזר עונש חמור יותר.

עמוד 5

זכות ערעור כחוק תוך 45 יום בבית המשפט המחוזי בלוד.

מלוא גזר הדין אשר הוקרא באוזני הצדדים ביום 29.1.19 - הוקלד היום, 3.2.19, בהעדר הצדדים.